

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Accrochage — Accrochage

Inauguració: Divendres, 25 de maig de 2018, 19.00 h.

Exposició: 25.05.2018 – 20.07.2018. Dimarts a divendres de 11.00 a 19.00 h i dissabtes amb cita previa.

Artistes: Ignasi Aballí, Luz Broto, Stanley Brown, Peter Downsbrough, Douglas Gordon, Jan Mech, Rasmus Nilausen, Francesc Ruiz, Joe Scanlan, Richard Venlet, Heimo Zobernig.

Curaduria de Moritz Küng

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar l'exposició col·lectiva *Accrochage — Accrochage* amb curaduria de Moritz Küng.

El títol, en certa manera «melós», tradueix amb precisió l'essència d'aquesta exposició col·lectiva. El terme *accrochage* (del francès «penjant», *accrocher* = penjar) ha estat utilitzat des de finals de la dècada de 1960, com a terme comú per exhibir imatges als museus. Després va ser recuperat per galeries i utilitzat per dissenyar exposicions amb les peces del fons, sovint per tancar una temporada. El títol *Accrochage — Accrochage* es refereix a aquests fets i es pot llegir a més com dues exposicions simultànies, una funció doble per dir-ho així, una amb artistes de la galeria, l'altra amb artistes convidats pel comissari. Totes dues exposicions es complementen entre si i són la versió reflexada i heterotòpica de si mateixes. Per *Accrochage — Accrochage*, la Galeria Estrany-de la Mota ha estat dividida literalment en dos a partir del seu eix central. La proporció de l'habitació més petita –casualment basada en una quadrícula perfecta– es va projectar i va distorsionar sobre la més gran per establir un esquema adequat per al concepte de reflex. Cada vegada dues obres aparentment diferents estableixen una relació mútua basada en coincidències formals, conceptuals o de contingut. Les configuracions dobles donen com a resultat un conjunt de parelles que es poden entendre com a part del tot, un tot divisible o una part holística.

A l'entrada, abans de baixar les escales que a l'espai de la galeria al soterrani, es desenvolupa una primera configuració entre dos miralls enfrontats. Mentre que el de Heimo Zobernig està trencat –un enunciat crític contra el modernisme–, l'altre de Francesc Ruiz està distorsionat de manera molt similar als dels salons de miralls. El seu dibuix *site-specific* incorpora detalls de l'entorn real, també el treball que s'oposa, més notablement al de Zobernig, deformat. En baixar les escales, un dibuix mural realitzat pel comissari emfatitza esquemàticament els dos espais de la galeria amb les quadrícules superposades.

A la dreta, a la paret més gran, es troba una fotografia i un *collage* d'Ignasi Aballí. *Imagen abierta (On Kawara II)* [Imatge oberta (On Kawara II)] consisteix en una barra negra aparentment flotant enmig de dues parets; una tela de perfil, pretesament una *Date Painting* [Pintures de dates] d'On Kawara, que l'artista va fer a la Dia Art Foundation de Nova York. Aquesta composició més minimalista troba d'alguna manera el seu homòleg a *Two Lines* [Dues línies] de Peter Downsbrough, aquí una versió primerenca feta amb cinta de tela a la paret. La segona aportació d'Ignasi Aballí, el nou díptic *Un poco/Un poco más* [Una mica/Un mica més], emfatitza la importància de les desviacions subtils, que després ressonen al vídeo *1 Schritt* [1 pas] de Stanley Brown a l'habitació oposada. Durant 67 segons, la pel·lícula mostra dues enregistraments gairebé idèntics de la plaça Dam a Amsterdam; a la meitat, l'artista amb la seva càmera fa un pas endavant i en fer-ho canvia el marc i, en última instància, la manera de percepció. Tant en l'obra d'Aballí com la de Brown ressona per sobre de tot el concepte de repetició i subdivisió, que es torna a posar de manifest en la peça de paret *Two Lines* de Downsbrough i en el treball que es troba al costat d'aquest de Luz Broto.

49 línies (*Derogar las normas de uso relativas al silencio*) [49 línies (*Derogar les normes d'ús relatives al silenci*)] de [Luz Broto](#) va ser una obra produïda expressament per a la biblioteca del Koldo Mitxelena Kulturunea a San Sebastià. L'artista va dividir la planta de l'edifici en dues seccions iguals, marcadades per una cinta vermella a terra. Mentre es desenvolupava aquesta intervenció, que va durar dues setmanes, les regles de la biblioteca i les regulacions de l'usuari, que buscaven mantenir un ambient silenciós, es van suspendre temporalment. Els taulers de senyalització i regulació de la biblioteca van ser declarats «disfuncionals» cobrint-los amb una franja vermella enganxada sobre planxes acríliques transparents, el material present a l'exposició recorda aquesta intervenció. El treball de Broto es correspon amb un altre treball *in situ* que [Richard Venlet](#) va presentar fa quatre anys a la Galeria Estrany-de la Mota, *SERTificate*. Algunes restes d'aquest projecte –un pòster *vintage* de Joan Miró i un llibre d'artista de Venlet– es completen amb un nou suplement: un inserit de tres pàgines soles. Aquestes documenten la demolició de la Galeria Joan Prats, Barcelona, el 2015, un espai que va ser dissenyat originalment per l'arquitecte Josep Lluís Sert a 1975.

La peça sonora A-B-B-A de [Jan Mech](#) òbviament ressona i amplifica la naturalesa del concepte de Broto, «abolint la regla del silenci». Però també és un cadàver exquisit per al díptic de [Douglas Gordon](#) de l'habitació oposada. Aquí veiem dues fotografies iguals (una d'elles reflexada) que presenten unes inicials tatuades en un braç, que diuen «AB» i el mateix «BA». Mech va parafrasejar aquestes lletres amb una composició de quatre canals basat en quatre notes. La partitura deconstruïda i abstracta no només recorda les enginyoses composicions del famós quartet pop suec, sinó també la seva pròpia marca que incorporava un efecte també de mirall.

Finalment, la pintura de [Rasmus Nilausen](#) titulada Ekphrasis– del grec, que descriu l'obra d'art com un exercici retòric, real o imaginari– descriu una escena amb poques paraules que es podrien llegir com un guió o un manual per a una pintura futura: «fons fosc», «llum forta», «ràim», «ràim penjant», «fulles», «glans», etc. En la pintura les paraules evoquen una imatge que ressona meravellosament amb el concepte invertit de [Joe Scanlan](#), qui va traduir una cita a una sèrie de tretze emojis populars. *Branding* [Marca] fa referència a l'artista Marcel Broodthaers i al text de l'anunci de la seva primera exposició a la Galerie Saint-Laurent, Brussel·les, el 1964. Aquest anunci va marcar el canvi de la seva carrera de poeta a artista visual, així com el pas del llenguatge a la imatge. La línia d'emojis que es llegeix «Jo també em vaig preguntar si no podria vendre alguna cosa i tenir èxit a la vida – punt» es transcriu a partir de l'oració original en francès: «Moi aussi, je me suis demandé si je ne pouvais pas vendre quelque chose et réussir dans la vie». Broodthaers combina l'esperança per a un major èxit, que en última instància s'aplica a tots nosaltres.

– Moritz Küng

Amb la col·laboració de:

Abe
Art Barcelona
Associació de Galeries

SWR >>

Agraïments: àngels barcelona, Archive SWR, garcía|galería, MOREpublishers i projecteSD.

*Per a més informació i/o imatges contactar amb ferranElOtro (ferranelotro@estranydelamota.com).